

ГЕНЕРИЧНИ НАЗИВИ И ЗАШТИТА ОЗНАКА ГЕОГРАФСКОГ ПОРЕКЛА (случај „Parmesan“)

Апстракт: Предмет овог рада је заштита ознака географског порекла у праву Европске уније и Светске трговинске организације. Аутор анализира проблем заштите ознака географског порекла које се у појединим државама чланицама ЕУ сматрају генеричним ознакама. У том смислу ће бити приказана новија европска судска пракса. Проблем заштите ознака географског порекла које би се могле сматрати генеричним аутор посматра и у контексту светске трговине, односно правила Светске трговинске организације.

Кључне речи: ознаке географског порекла, имена порекла, генерични називи.

1. Увод

У праву Европске уније ознаке географског порекла штите се на основу Уредбе бр. 510/2006. До усвајања ове Уредбе важила је Уредба бр. 2081/92. Важећа Уредба прави јасну разлику између географских ознака и имена порекла. Веза између локалитета и карактеристика производа израженија је код имена порекла. Не могу се, међутим, регистровати називи који су постали генерични.¹ Под генеричним називом подразумева се назив који, додуше, садржи податак о географском пореклу робе, али је током времена изгубио првобитно значење и постао општи назив за одређену врсту производа.² Другим речима, произвођачи из области на коју генерична онака указује немају више монопол у њеном

¹ Мр Соња Спасојевић, асистент Правног факултета Универзитета у Крагујевцу.

Чл. 3, ст. 1 Уредбе бр. 510/2006.

² Генерични називи су нпр.: „Camembert“, „Denim“, „Eau de Cologne“, „Mozzarella“, „Edamer“, „Emmentaler“, „Pils“, „Moutarde de Dijon“.

коришћењу. Генеричну ознаку може користити произвођач из било које области за обележавање одређене врсте производа.

Да ли је један назив постао генеричан утврђује се не само према стању у држави из које назив потиче, него и областима у којима се производ користи. При том се узимају у обзир релевантни национални и комунитарни прописи.³ Да је питање претварања ознаке географског порекла у генеричну ознаку сложено правно питање показао је спор око заштите ознаке „Feta“. После више од десет година колико је трајао овај спор, Европски суд правде је на крају донео одлуку да је назив „Feta“ име порекла за врсту белог сира који се по посебним методама производи у континенталној Грчкој.⁴ Назив „Feta“ није, дакле, постао генеричан.⁵

Питање претварања ознаке географског порекла у генеричну ознаку и даље је актуелно. Одлука Европског суда правде поводом спора око назива „Parmesan“ показује да ово питање може имати не само економске, него и политичке последице.⁶

2. Сир из Парме и околине

Пармезан спада у категорију изузетно тврдих сирева.⁷ У Италији се производи више од 800 година по непромењеном, традиционалном поступку.⁸ Сир има посебу арому, пре свега, захваљујући испаши.⁹ Богатство укуса и арома,

3 Omsels, H.J., *Geografische Herkunftsangaben*, Köln 2007, стр. 30; Ramirez C.A., *Der Schutz von geographischen Angaben und Ursprungsbezeichnungen für Agrarerzeugnisse und Lebensmittel nach der Verordnung (EG) Nr. 510/2006*, Köln 2007, стр. 175.

4 Omsels, H.J., исто, стр. 34.

5 Тумачење критеријума за претварање ознаке географског порекла у генеричну ознаку у пракси се показало веома компликованим. Наиме, ретки су случајеви да се једна ознака у свим државама јединствено сматра генеричном ознаком. Ознака „Feta“ била је заштићена у Грчкој и Аустрији, док је у Немачкој, Данској и Француској представљала генеричну ознаку. Такође, ознака „Münchener Bier“ била је заштићена у Немачкој, док је у Белгији примењивана као генерична ознака до 1998. године, када је уписана у европски регистар заштићених ознака порекла.

6 Европски суд правде, предмет бр. С 132/05; Текст пресуде доступан на адреси: <http://eur-lex.europa.eu>.

7 Право име сира је „Parmigiano Reggiano“. Овај назив сир је добио по именима градова из којих потиче, Парме и Ређо Емилије. Ипак, Пармиђано Ређано је у свету познатији као пармезан. То је кратка ознака која води порекло из француског језика (пармезан је придев пармски у француском језику) и представља тржишни псеудоним сира Пармиђано Ређано.

8 Традиционална производња намирница, која има изражен занатски карактер, посебно је изражена код сирева. Посебан допринос у развоју и усавршавању производње сирева остварен је у средњем веку, када је заснована производња највећег броја врста и варијетета сирева.

9 Основна храна за краве које дају млеко за израду пармезана су локална летња трава, сено и луцерка. Једини дозвољени додаток приликом израде пармезана је со. Наведено

услед чега спада у јединствене, врло тражене и скупе сиреве, пармезан дугује и процесу сазревања који траје најмање 12 месеци. Стручњаци кажу да се у овом случају ради о младом пармезану. Процес сазревања обично траје између 18 и 24 месеца, а посебне врсте сазревају и до 6 година. Производња пармезана сме да се обавља само у периоду од 1. априла до 1. новембра текуће године.¹⁰

У Италији је Законом из 1955. године ознака „Parmigiano Reggiano“ добила заштиту као име порекла.¹¹ Од тада, пармезан носи највишу италијанску ознаку квалитета DOP (Denominazione d'Origine Protetta).¹² Јасно су одређене и области производње сира. Тако се данас пармезан производи на око 800 фарми у областима Парме, Модене, Ређо Емилије, Падове и Болоње, при чему је сваком произвођачу ограничена дневна производња на највише шест колутова. Пре пуштања на тржиште, служба надлежна за контролу квалитета утискује ознаку „Parmigiano Reggiano“ свуда по кори на сваки колут сира.¹³

На захтев Италије Европска комисија је 1996. године регистровала назив „Parmigiano Reggiano“ као име порекла за врсту белог сира произведеног у италијанским областима Парме, Модене, Падове, Ређо Емилије и Болоње. Уредба бр. 2081/92 у складу са којом је регистрација извршена предвиђа вишеструку заштиту за ознаке географског порекла. Тако, забрањено је свако имитирање, злоупотреба или позивање на ознаку географског порекла, чак и када је наведено право порекло производа или ако се регистрованој ознаци додају речи „врста“, „тип“, „начин“, „по поступку“ и слично. Забрана се простире и на превод регистрованог имена порекла.

Спор око назива „Parmesan“ најпре је настао у Италији. Наиме, 2000. године покренут је кривични поступак пред судом у Парми против италијанског предузећа „Nuova Castelli SpA“, произвођача сувог, ренданог сира, који се састојао из мешавине више врста сирева различитог порекла.¹⁴ Овај сир је био намењен искључиво за продају на европском тржишту (посебно за француско тржиште) под ознаком „Parmesan“, иако се у паковању није налазио оригинални „Parmigiano Reggiano“. Јавни тужилац је сматрао да стављање у промет сира под ознаком „Parmesan“, а који не одговара елаборату о начину производње, посебним својствима и квалитету производа на који се односи заштићена ознака

према: Маур М., Was ist unter der Bezeichnung „Parmesan“ zu verstehen?, ZLR 4/94, стр. 445.

10 Маур М., исто, стр. 446.

11 На међународном плану ознака „Parmigiano Reggiano“ ужива заштиту на основу двостраних споразума (нпр. споразум између Италије и Немачке из 1963. године, између Аустрије и Италије из 1952. године, између Француске и Италије из 1964. године), као и на основу вишестраних споразума, нпр. Конвенција закључена у Стрези (Италија) 1951. године.

12 У преводу: заштићено име порекла (енгл. – Protected Designation of Origin).

13 Маур М., исто.

14 Riemer B., Ist „Parmesan“ Gattungsbezeichnung?, EWS 8/2002, стр. 380.

„Parmigiano Reggiano”¹⁵, представља кривично дело преваре, као и повреду Закона из 1955. године.¹⁶ Конзорцијум „Formaggio Parmigiano Reggiano“ заступао је, при том, став да је реч „Parmesan“ превод појма „Parmigiano“.¹⁷

Тужено предузеће се, пак, са друге стране позвало на чл. 13, ст. 2 Уредбе бр. 2081/92 сматрајући да Италија нема право да предузима било какве мере против италијанских произвођача сира намењеног за европско тржиште.¹⁸ Суд у Парми није био сигуран како треба тумачити спорни чл. 13, ст. 2 и затражио одговарајуће тумачење од Европског суда правде. У међувремену Немачка је упутила приговор Суду сматрајући да је ознака „Parmesan“ генерична ознака, због чега није потребно претходно одлучивање о седам питања која је поставио италијански суд.¹⁹

Европски суд правде је ипак 2002. године донео одлуку у овом случају, и дејство чл. 13, ст. 2 ограничио само на производе који немају порекло у држави из које потиче заштићена ознака географског порекла.²⁰ Питање да ли је назив „Parmesan“ генерична ознака суд је, пак, оставио отвореним.²¹ Наиме, на приговор Немачке Суд је кратко одговорио да изузетно може да одбије да одговори на питања која му постави национални суд, и то само ако је реч о питањима хипотетичке природе или која нису повезана са предметом спора. У

¹⁵ У даљем тексту: Елаборат.

¹⁶ Чл. 9 и 10 италијанског Закона забрањује свако имитирање, злоупотребу или коришћење заштићене ознаке географског порекла праћене разним додацима. Наведено према: Rieke J., Parmesan und Verordnung (EWG) Nr. 2081/92, ZLR 1/2003, стр. 46.

¹⁷ Конзорцијум „Formaggio...“, који у свом саставу данас има преко 5.000 произвођача млека, надгледа производњу пармезана.

¹⁸ Дословни текст чл. 13, ст. 2 Уредбе бр. 2081/92 оставља могућност коришћења имена порекла и лицима која нису уписани као његови овлашћени корисници најдуже пет година после регистрације (у овом случају до 21. јуна 2001. године), под условом да су производи под том ознаком најмање пет година пре регистрације легално и редовно стављани у промет и да се на основу етикете јасно може видети право порекло производа.

¹⁹ Према ранијој пракси Европског суда правде (у правним стварима С 129/97 и С 130/97) заштита појединим саставним деловима сложеног знака призната је само под условом да није реч о генеричном, одосно уобичајеном појму.

²⁰ Пошто, дакле, стање ствари у спору покренутом пред судом у Парми није подпадало под чл. 13, ст. 2 Уредбе бр. 2081/92, Европски суд правде није морао да одговори на питања постављена од стране италијанског суда. Одлука Европског суда, са друге стране значи да у Италији не смеју да се производе и обележавају производи под знаком који је заменљив са заштићеним именом порекла „Parmigiano Reggiano“ или са његовим преводом, а који не одговарају елаборату производа на које се односи заштићена ознака. Ово важи без обзира да ли су производи намењени за италијанско или тржиште неке друге чланице ЕУ. Другим речима, тужено предузеће „Nuova Castelli SpA“ је морало да обустави производњу сира под ознаком „Parmesan“.

²¹ Ramírez C.A., исто, стр. 184.

конкретном случају, по мишљењу Суда, није очигледно да је ознака „Parmesan“ постала генерична ознака. Наиме, осим Немачке и у одређеној мери Аустрије, већина осталих држава (нпр. Италија, Грчка, Португалија и Француска), укључујући и Комисију сматрају да је ознака „Parmesan“ превод заштићеног имена порекла „Parmigiano Reggiano“. Суд се, дакле, није посебно бавио питањем да ли је ознака „Parmesan“ генерична ознака или превод заштићеног имена порекла „Parmigiano Reggiano“.

За разумевање спора у случају „Parmesan“ у даљем раду ће бити наведени немачки аргументи за тврдњу да је ознака „Parmesan“ генерична ознака.²² Наиме, поводом спора покренутим пред судом у Парми, Европска комисија, конзорцијум „Formaggio Parmigiano Reggiano“ и јавни тужилац сматрали су да је француска реч „Parmesan“ превод италијанске речи Parmigiano, а не појма „Parmigiano Reggiano“. Осим тога, у брошури информативног карактера конзорцијума „Formaggio...“ истакнуто је да је још у XIV веку италијански писац, Ђовани Бокачо, описивао рендани Parmigiano сир. На основу тога дошло се до закључка да је седам векова раније у Италији одређена врста ренданог сира означавана као Parmigiano. Такође, суд у Милану је 1994. године потврдио да је ознака Parmesan генерична ознака, односно да није ни превод, ни подражавање заштићеног имена порекла „Parmigiano Reggiano“. И многобројне етикете на италијанском ренданом сиру са ознаком „Parmesan“ потврђују да се у Италији више од једне деценије производи пармезан који се састоји од различитих врста сирева, и то ван области производње сира „Parmigiano Reggiano“. То је Немачку заправо навело на закључак да се у Италији прави јасна разлика између заштићеног имена порекла „Parmigiano Reggiano“ и појма Parmesan.

Став Немачке био је, дакле, да је Parmesan превод речи Parmigiano и да је овај појам, за разлику од појма „Parmigiano Reggiano“ генерична ознака за рендани сир или тврди сир намењен за рендање. Као генерична ознака Parmesan не вређа заштићено име порекла „Parmigiano Reggiano“.

Што се тиче појединих држава, све до 2000. године Француска је заступала став да је ознака Parmesan генерична ознака. У међувремену мења свој став, и појам Parmesan објашњава као превод ознаке „Parmigiano Reggiano“. Са друге стране пак, Холандија, Аустрија и Данска заступају став да је ознака Parmesan генерична ознака и отворено се залажу за стварање кодекса, односно стандарда за пармезан.²³

²² Ове разлоге Немачка је навела и у поступку који је 2005. године Европска комисија покренула против ње пред Европским судом правде.

²³ Rieke J., исто, стр. 59-60.

3. Тужба Европске комисије против Немачке

Спорно питање, да ли је ознака „Parmesan“ генерична ознака или превод заштићеног имена порекла „Parmigiano Reggiano“ остало је, дакле, нерешено. Ако је ознака „Parmesan“ генерична ознака, тј. уобичајено име за рендани сир или тврди сир намењен за рендање, онда ову ознаку може користити сваки произвођач који такав сир производи или га ставља у промет. У супротном, то не би било могуће. Наиме, чл. 13, ст. 1 Уредбе бр. 2081/92 забрањује сваку комерцијалну примену заштићеног имена порекла и његовог превода за производе који не одговарају елаборату производа за које је односно име порекла регистровано. То је био разлог за нови спор пред Европским судом правде, сада против Немачке, а по тужби Европске комисије.

Познато је да су у свету велики произвођачи пармезана САД и Аустралија.²⁴ Пармезан се производи у великим количинама и у Немачкој. Ипак, сир који се произведе ван Италије не прави се по традиционалном, већ у поступку индустријске производње, уз додавање адитива. Сточна храна је лошијег квалитета, а процес сазревања краћи. Трошкови производње су нижи, али се и поред тога, кривотворени пармезан продаје по врло високој цени.

Краћи рок сазревања битно оштећује префињени укус и арому пармезана, што се надокнађује разним адитивима. У највећем броју случајевима овакво стање ствари није познато потрошачима, који сматрају да купују италијански, стари, традиционални сир изузетног квалитета, о чему никако не може бити речи.

За разлику од Немачке, САД имају посебне прописе, тачније стандарде за производњу пармезана. Тако је првобитно у САД-у рок сазревања износио 14 месеци, да би 1973. био скраћен на 10 месеци. На америчком тржишту се 1999. године појавио сир стар само 6 месеци. Додуше, и даље важи десетомесечни рок, али изузетно америчка Управа за храну и лекове, као у случају захтева компаније „Kraft Foods“, дозвољава краћи рок.

Свесна да посао са скупим, а јефтино произведеним пармезаном добро иде, Немачка није предузимала никакве мере да на свом тржишту спречи продају преварног пармезана. Аргумент Немачке за то био је да ознака „Parmesan“ није регистровано име порекла, већ генерична ознака. У прилог овој тврдњи Немачка је навела податак да се у Немачкој годишње произведе између осам и десет тона пармезана. Слична ситуација је и у Данској и Аустрији. Такође, истакнуто је да су италијански произвођачи неколико деценија извозили у Немачку и друге земље Европске уније рендани сир различитог порекла који није имао ознаку

²⁴ Rieke J., исто, стр. 61.

„Parmigiano Reggiano“. Комисија је, пак, навела да је оваква пракса прекинута 2000. године.²⁵

Познато је да Европска комисија може поднети тужбу Европском суду правде против сваке државе која не поштује њене одлуке. Таква средства нису пожељна имајући у виду зависност Комисије од држава чланица. Пре него што се одлучи за тужбу, Комисија покушава да непослушну државу добровољно усмери на поштовање њених одлука. У случају „Parmesan“ то је трајало више од седам година, док коначно 2005. године Комисија није поднела тужбу Европском суду правде против Немачке наводећи да је Немачка повредила своје обавезе из чл. 13, ст.1(б) Уредбе бр. 2081/92 тиме што није по службеној дужности предузела неопходне мере да на својој територији спречи стављање у промет преварног пармезана, тј. сира под знаком „Parmesan“, а који не одговара елаборату производа на који се односи заштићена ознака „Parmigiano Reggiano“.

Немачка је оспорила наводе из тужбе наводећи три разлога: први, да име порекла ужива заштиту у смислу Уредбе бр. 2081/2 само у оној форми у којој је регистровано; други, примена речи „Parmesan“ не представља повреду заштићеног имена порекла „Parmigiano Reggiano“, и треће да она није по службеној дужности у обавези да спречава повреде у смислу чл. 13 Уредбе бр. 2081/92. Комисија се, пак, позвала на ранију праксу Европског суда правде према којој и саставни делови заштићеног знака уживају заштиту, осим ако је у питању генерична ознака. Заштита појединим саставним деловима се не признаје и за случај да је држава приликом подношења захтева за регистрацију навела да не тражи заштиту за одређени део знака. Зато је Комисија даље настојала да докаже да ознака „Parmesan“ није изгубила своју географску конотацију, тј. да свако недозвољено коришћење овог знака за сир који не одговара елаборату заштићеног имена порекла „Parmigiano Reggiano“ представља недозвољено позивање на заштићену ознаку у смислу чл. 13, ст. 1(б) Уредбе бр. 2081/92.

Ценећи околности једне и друге стране Суд је крајем фебруара 2008. године одбио тужбу Европске комисије против Немачке.²⁶ Насупрот мишљењу Комисије, Суд је сматрао да државе чланице нису у обавези да по службеној дужности на својој територији спрече повреду ознака географског порекла других држава чланица. Контрола усклађености квалитета производа са елаборатом спада у надлежност контролне организације државе из које заштићена ознака потиче, а не државе у којој се ознака (не)дозвољено користи. Међутим, Суд је указао и на то да се заштита ознака географског порекла у ЕУ не простире само на форму у којој је она регистрована. У том смислу, Суд је констатовао да, имајући у виду оптичку и фонетичку сличност спорних ознака и њихових

²⁵ Пресудом Европског суда правде из 2005. године италијанским произвођачима кривотвореног пармезана забрањено је да овај сир продају у другим држава чланицама ЕУ.

²⁶ Европски суд правде, предмет бр. С 132/05; Текст пресуде доступан је на адреси: <http://eur-lex.europa.eu>.

производа, ознака „Parmesan“ представља недозвољено позивање на заштићену ознаку „Parmigiano Reggiano“ у смислу чл. 13, ст. 1(б) Уредбе бр. 2081/92. Питање да ли је ознака „Parmesan“ превод појма „Parmigiano Reggiano“ при том не игра никакву улогу.

Немачка, дакле, није успела да пред Европским судом правде докаже да је ознака „Parmesan“ постала генерична ознака. Другим речима, под ознаком „Parmesan“ сме да се производи и ставља у промет на тржиште ЕУ само тврди сир који се према традиционалном поступку производи у италијанским покрајинама Парма, Модена, Болоња, Ређо Емилија и Падова.

Следећи пресуду Европског суда правде, Земаљски суд у Берлину, као прва судска инстанца, је већ 22.04.2008. године усвојио тужбу конзорцијума „Formaggio...“ против предузећа „Allgäuland-Käseereien GmbH“ из области Алгој у јужној Немачкој (Баварској).²⁷ Тужено предузеће је, између осталог, производило и продавало сир под ознакама „Parmesan“, „Bio-Parmesan“ и „Parmigiano“ не само у Немачкој, већ и у другим европским земљама. Суд је у пресуди истакао две значајне ствари, наиме да се заштита имена порекла „Parmigiano Reggiano“ простире и на реч Parmesan, као и да ова реч није генерична ознака за тврди сир. То су уједно били главни аргументи да се пресудом туженом предузећу забрани продаја сира под ознаком Parmesan.

У међувремену тужено предузеће је поднело жалбу Вишем земаљском (покрајинском) суду у Берлину. Овај суд је, пак, 15.06.2010. године потврдио пресуду Земаљског суда у Берлину.²⁸ Према томе, коришћење знака „Parmesan“ за сир произведен у области Алгој, тј. ван заштићених области производње сира представља повреду имена порекла „Parmigiano Reggiano“, заштићеног на основу Уредбе 2081/92 (сада Уредба 510/2006). Реч Parmesan је превод, односно недозвољено позивање на заштићено име порекла „Parmigiano Reggiano“, што је забрањено по основу обе уредбе.

Коришћење знака „Parmesan“ за обележавање сира произведеног ван заштићених области његове производње има за последицу превару потрошача о географском пореклу и очекиваном квалитету сира. Пресуде берлинских судова представљају, дакле, значајан корак у сузбијању кривотворења намирница.²⁹ У том смислу, италијански конзорцијум „Formaggio“ најавио је нове тужбе против корисника преварних ознака.

²⁷ Текст пресуде доступан је на адреси: <http://www.berlin.de/sen/justiz/gerichte/landgericht>.

²⁸ Текст пресуде доступан је на адреси: <http://www.berlin.de/sen/justiz/gerichte/kg>. Против ове пресуде није дозвољена ревизија.

²⁹ Сир који је тужено предузеће „Allgäuland..“ раније продавало под ознаком „Parmesan“, сада продаје под ознаком „MonRocco“.

4. Спор између ЕУ и САД

Одлука Европског суда у случају Parmesan у великој мери је погодила економске интересе немачких произвођача. Статистички подаци говоре да се у Немачкој годишње произведе између осам и десет тона пармезана. У сличној ситуацији су и дански и аустријски произвођачи. Ипак, Европска унија одговарајућим правним механизмима обезбеђује да државе чланице поштују одлуке Комисије и Европског суда. Проблем је са државама нечланицама које не поштују имена порекла заштићена у европским државама, сматрајући их генеричним, тј. ознакама читаве врсте производа.

У свету велики произвођачи пармезана су САД и Аргентина. Ипак, ове државе светско тржиште снабдевају пармезаном старим само 6 месеци. Технологија је данас напредовала тако да се шестомесечни пармезан по физичким и органолептичким својствима не може разликовати од дванаестомесечног пармезана. Ипак, убрзано сазревање захтева бројне појачиваче арома као и средства за уништавање бактерија. Другим речима, тешко да се јефтинији производ америчке компаније „Kraft Food“ може квалитативно поредити са оригиналним, изузетно тврдим и ароматичним сиром, добијеним од висококвалитетног млека, по традиционалном поступку.

Одлука Европског суда у случају Parmesan показује намеру ЕУ да штити мале произвођаче, тј. традиционалне методе производње и трговачка ознаке као индустријску својину. У том смислу ЕУ је против сваког увођења стандарда за пармезан, за шта се, уз подршку неколико европских држава, дуги низ година залажу САД. Захваљујући недавној одлуци Европског суда правде, италијански произвођачи пармезана уживају заштиту само унутар ЕУ. На светском тржишту морају, пак, као и до сада конкурисати са јефтиним производима из САД и Америке. Европска унија ће спор о ознакама географског порекла морати да решава под окриљем СТО. Чак и да постоји тржиште за кривотворени пармезан, ови производи не би смели да се продају под заштићеним традиционалним именом. Сваки други поступак представљао би превару потрошача.

5. Закључак

Случај „Parmesan“ је показао да ЕУ одговарајућим правним механизмима обезбеђује да државе чланице поштују одлуке Комисије и Европског суда правде. Да би се заштитила од поступака ваневропских држава, које не поштују географске ознаке заштићене у европским државама сматрајући их генеричним ознакама, ЕУ је са тим државама почела да закључује билатералне споразуме о узајамној заштити имена порекла. Најлошији резултати у преговорима за закључење ових споразума постигнути су са САД. И поред тога, ЕУ не одустаје да путем билатералних споразума обезбеди већи степен заштите за своје ознаке географског порекла у односу на ваневропске државе, нудећи заузврат лакши приступ свом огромном тржишту.

Мр Соња Спасојевић

ГЕНЕРИЧНИ НАЗИВИ И ОПШТА ОЗНАКА ГЕОГРАФСКОГ ПОРЕКЛА (“СЛУЧАЈ PARMESAN”)

Sonja Spasojevic, LL.M.

Teaching Assistant

University of Kragujevac, Faculty of Law

***Generic names and protection of geographical indications
(„Parmesan“ case)***

Summary

The case „Parmesan” has shown that EU ensures by adequate legal mechanisms that Member States obey decisions of the European Court of Justice and European Commission. For the purpose of protecting itself from the actions of non European states that do not obey the geographical indications protected in the European Member States considering them to be generic names, EU started to conclude bilateral Agreements on mutual protection of the geographical indications with those states. The worst results of the negotiations for conclusion of these Agreements were those from dealing with the USA. Although it represents some kind of blackmail, EU does not give up from providing higher protection level from the non European states by using bilateral treaties for its geographical indications, offering them in return easier approach to its gigantic market.

Key words: *Geographical Designations, Designations of Origin, Generic Names*